

Szuperkórház

VISSZHANG - LXIII. évfolyam, 49. szám, 2019. december 6.

Igen, úgy hülyeség, ahogy van, és úgy disznóság, ahogy csinálják. Azért hülyeség, mert ahogyan nincs szuperterhesség, úgy nincs szuperkórház. A kórház fogalmában benne van a szuper. Természetesen ki lehet jelölni intézményeket szuperbetegeknek, és lehet luxust nyújtani nekik. Diktátorok csinálnak ilyet maguknak, meg hozzá stadiont is. Kádárék a Kútvölgyit rakták össze, a kisebb, vidéki királyoknak is futotta egy-egy luxusszobára a megyei vagy városi romkórházban. Orbánék elsőre a Honvédot próbálták fölpumpálni, de a szakma általános honi hanyatlása miatt sehogy se jött össze. Tökkelütött módra azt hitték, hogy egymillió körzet mellett belefér a házba a luxusellátás is. Naná, hogy nem. Ezért és az olimpiai álmok miatt kapták elő a szuperkórház ötletét. Ugyanúgy, ahogyan a stadionoknak nincs és nem is lesz köze az egészséges életmódhoz és a tömegsporthoz, de még az amatőr sporthoz se, az Orbán-féle szuperkórháznak sem lesz köze az egészségügyi rendszerhez. Annak csak az üzlethez és a saját luxushoz lesz köze. Sok bőr lesz lehúzva róla. A „tervezés” árát már tudjuk: csekélyke nyolcmilliárd forint. Akinek ezek után kétségei vannak az ügy természetét illetően, nyugodtan beléphet a Fideszbe, jól fogja érezni magát. A többieknek csak annyit, hogy a „szuperkórházak” tervezése világszerte licencek alapján történik, a szakmai struktúra ugyanis erősen determinált. És még annyit, hogy ebből a tervezési díjból kitelne egy hatvanezer lakosú város komplett zöldmezős, össznépi „szuperkórháza”.

De legyünk – persze csak képzeletben! – nagyvonalúak. Fogadjuk el, hogy a szándék jó. Akkor is elavult a koncepció. Csak szuperkórházakkal lehetetlen egy közlekedési gondokkal küzdő nagyváros egészségügyi ellátását megoldani. A hálózat sűrűségén és folyamatos nyitvatartásán múlik minden. Az elvárható kényelem és az életmentés egyaránt. A halálozási statisztika három főszereplője közül kettőnek a sikeres gyógyítása az időfaktoron múlik. A szívinfarktusé és az agyvérzésé. A teljes siker perceken múlik. Hogy őszinték legyünk, ma, Budapesten csak a szerencsén.

Nekem tavaly október 30-án sorozatban mázlim volt. Reggel 10-kor, az első műtét után még a műtőben jött a mellkasi fájdalom. Természetesen megpróbáltam elhítenni magammal, hogy ez csak angina, szerencsémre az asszisztensnőm szigorú volt és lekísért a kardiológiára. Ott egy perc elteltével megkaptam az „elsősegélyt”, a fájdalomcsillapítót és a véralvadásgátlót. A mentő kb. három perc alatt érkezett, és ugyanannyi idő alatt vittek át az ötszáz méterre lévő kardiológiai intézetbe. További öt perc után a műtőasztalon voltam. Negyedóra múlva meg a kórteremben, panaszmentesen. A lázlapomon csak a nevem. Nem is tudták, hogy orvos vagyok.

Húsz évvel ezelőtt kitűnő barátom (Cziffer Endre traumatológus professzor) egy szuperkórház intenzív osztályán, nagyvizit közben kapott a szívéhez. 50 éves volt.